

Titel: VIII.

Citation: "VIII.", i *Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind I. Spalte 1-1476*, s. 377.
Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-g01-shoot-d1e108204/facsimile.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: *Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind I. Spalte 1-1476*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

og saa med Hensyn til Armeorganisationen, thi Armeet organiseres ikke uden Penges.

Davids: Jeg vilde ikke ved nærværende Tidspunkt have forlangt Ordet, hvis ikke den foregaaende Tale allerede havde Gange idag havde returneret til Statsbevillingsretten som den, der skulde være tilstrækkelig for at lade paa enhver Ufuldstændighed, som man ad anden Vej skulde søge at gaae i Møde, nemlig ved Uoplysnings af konstitutionel Vej. Derfor man ikke vil benytte denne Vej paa en ganske anden Maade, end den hidtil er bleven benyttet, saa man dog erklære, at hvor vigtig endog denne Vej kan være, saa kan den dog ikke paa den Maade anvendes, som den erede Tale foreskriver, at den nemlig skulde være et Mittel, der i de enkelte Tilfælde kunde bringes i Anvendelse for at forhindre en Ufuldstændighed ved en Lov.

Forøvrigt forekommer det mig, at hele den hidtil førte Diskussion om den omhandlede Paragraph maa stude sin Løsning i § 24, hvorefter det antog sig, at nærværende Lov ikke, saaledes som den erede Rigsdagmand har antaget, er en Lov blot for Freden, da denne Paragraph ogsaa taler om Fredstid og Krigstid. Det hæder nemlig i § 24: „Det udbrænte Mandskab har i Fredstid at forrette den Tjeneste, som Armeorganisationen og de gjældende Anordninger fastsætte. I Krigstid udøver det den Tjeneste, som paalægges det i Statens Tjeneste.“ Det er vistnok her ikke Stedet til nærmere at gaae ind paa denne Paragraph, men det forekommer mig, at den tilsvarende oplyser de Forhold, hvorpaa denne Lov skal gjøres gjældende.

Krieger: Jeg vil ikke udsætte denne Forhandling meget længere, men liden smaa Bemærkninger kan jeg ikke tilbageholde. Den ene er denne. Man behøver ikke de Jurister for at tage Sagen altså juridisk; men det forekommer mig dog, at det efter sigende, at Andre tage de Ord, der fremføres af os Jurister, altså juridisk. Naar jeg saaledes har sagt, at nærværende Lovs indhold nærmest og i Sandhed tilhører at være en Lov for Krigstid, mener jeg ingenting, at der jo gjøres i Lovens første sætning en bestemt Bestemmelse, der kunde gjælde for Fredstid. Jeg mener sig ikke, at den opbærer at gjælde, naar Freden er slutet; men den skal dog fornemmelig gjælde i Krigens, der skal den gjøres sin Gjerning, der skal den have sin Værd; og naar de først Freden er enden, skal den nok blive forandret, hvis det behøves, og i de Retninger, som behøves. Naar jeg dernæst har henviset til en Rigsdags Møgt, for saavidt den bestemmer Statter og deres Anvendelse, saa har jeg heller ikke dermed antyd det nogen saadan Bærg af Statsbevillingsretten, der skulde være en ny eller en befærende og hævende Gjæring for Regeringen; jeg antydede derimod ganske simpelt den velvillige Sandhed, at naar denne Møgt ligger hos Rigsdagen, vil deraf det naturligt fremkomme et saadant Forhold mellem Regering og Rigsdag, at den Møgt, man kunde have for, at Regeringen skulde give ufuldstændige Organisationsplaner, ganske maa bortfalde, en Møgt, som jeg for min Person aldeles ikke mener.

Davids: Jeg vil berill høre, at jeg for mit Vedkommende heller ikke mener denne Møgt, men maatte af ganske andre Grunde end den sidste erede Tale.

Krieger: Jeg vil dog blot bemærke, at alle de Diskussioner, som nu heres landet Sted, viste, at § 19 er i alle Henseender saa umiddelbart afsluttet, at man, hvis man vedtager den, i Ørunden aldeles ikke ved, hvad man vedtager; thi naar det hedder i Paragraphens sidste Afsnit, at „det udbrænte Mandskab benyttes i Overensstemmelse med Armeens Organisationsplan“, saa maatte man dog vide, hvad det er for en Organisationsplan der menes. Det forekommer mig, at man dog maatte vide, om det er den approberede Organisationsplan af 1842, der for Fremtiden skal gjælde, eller om den tilslige skulde indbefatte de fremtidige Organisationsplaner. Dette er ikke sagt, og holdt det skulde være Tilfældet, synes man altså at være gaaet ud fra, at ingen Lovbestemmelse skulde være formået for at fastsætte dette. Det er ogsaa bleven anmærket, at det er urimeligt at henvise til en Organisationsplan, fordi den ikke er nogen Lov — Publikum hæder den ikke; — derimod have vi utrykkelige Anordninger, der bestemme Tjenestetiden, saavel i det Felt som ved de forskjellige Corps'er, og skal man henvise til Lovet, saa man henvise dertil. Man maa vistnok indvænde det foreledt Betænkning, at disse An-

ordningen, navnlig under de nærværende Forhold, til saadanne Begrebninger som de, der indholdes i denne Anordning; men det forekommer mig, at naar Lovet skal komme ud som Lov, under Stempel som en konstitutionel Lov, saa maa man dog vide, hvad den indeholder. Derfor man derimod sigter herfor vilde, at det skulde udformes en interimslov, der gav Regeringen et større Udvalg af Myndighed, end den nu har, saa kunde jeg for mit Vedkommende ikke have Lovet derimod at erindre; men jeg mener, at man ikke bør gjøre sig Illusioner, og jeg tror, at naar der gives en Lov, der denne Lov ikke være indrettet saaledes, at den ingen Lov er.

Formanden: Jeg ved ikke, om jeg ikke kan anfange Diskussionen over disse Paragrapher for endt. Naarfaad kunne vi gaae over til § 23 og 24.

Beregning. § 23 og 24 lyde saaledes:
§ 23.

De, som uden lovligt Forfald udbetale fra den Statsen, hvor de skulde behandles til Udbringning, blive paa den følgende Statsen at udføre foræld, saafremt de befandes tjenstgig, men i modsat Fald at anfæ med en Bælt af 20 Rbd., som dækket af Statsen og tilfalder Landmiliteefonten.

Den, som uden lovligt Forfald ogsaa udbetaler anden Gang fra Statsen, skal, naar han antreffes inden den paafølgende Statsen og befandes tjenstgig, afgives til vedkommende Troppesætning til 4 Mars Rbdig Garnisons-Tjeneste; men befandes han at være tjenstgig, anfæ han med en Bælt af 40 Rbd., til Landmiliteefonten.

Antreffes han ikke forinden den 3die Statsen, og han heller ikke selv fremstiller sig for samme, skal han anfæ som den, der forfættelig søger at unddrage sig Garnepigtenes Opfyldelse. Der bliver da at lægge Bælt paa den Form, som han maatte befinde eller erhverve her i Landet, indtil han antreffes, eller hans Form, paa Grund af hans Død eller isjæde de i Forordningen af 11te September 1839 foreskrevne Regler, tilfalder hans Arvinger. Antreffes han, inden han holder sit 3die Mars, skal han afgives til vedkommende Troppesætning til 4 Mars Rbdig Tjeneste, saafremt han befandes tjenstgig. Befandes han derimod ikke at være tjenstgig, eller han først antreffes efter 30 Mars Alderen, bliver han at tilfælde og isamme Straf af Bælt indtil 6 Maaned.

§ 24.

Det udbrænte Mandskab har i Fredstid at forrette den Tjeneste, som Armeorganisationen og de gjældende Anordninger fastsætte. I Krigstid udøver det den Tjeneste, som paalægges det i Statens Tjeneste.

§ 23 er der af Udvalget gjort følgende Bemærkning:

Da Paragraphens Stemmning, saaledes som den er afsluttet, kan lade antage, at den, der først kommer tilfælde efter det 3de Mars, er forlangt for at Tjeneste, og dette er i Strid med Bestemmelsen i § 31, sidste Medlem, der det fornemmelig allerede her utvilsomt, at der dog paahviler ham Forpligtelse til at udføre sin Garnepigten, hvorfor det foreslaas, at der ved Paragraphens Stemmning gjøres følgende Tilføjning:

„og isærigt at behandle efter § 31.“

Den Forandring, som af Udvalget er foreslaaet ved § 23, er kun en nærmere Udvalgte af hvad der maa antages at være Ulovens Mening. § 23 er forøvrigt en af de Paragrapher, som ikke kan andet end opvakte en temmelig høj Grad af Betænkelighed; thi det er temmelig strengt Bølg, der knyttes til Udbetalelse fra Statsen. Houd den foreled Udbringning angaaer, da har Udvalget troet det nødvendigt at foreskrive den, navnlig for derved at give en noget større Sikkerhed for Kullernes rigtige Forfættelse ved at sætte et Toaangs-middel for den, der medvillig søger at unddrage sig Garnepigten, hvilket jo vel kan ske efter den Maade, hvorpaa Kullerne ere befættede at skulle være. Den anden Bølg, der er knyttet til Udbetalelse fra Statsen den Gang, er 4 Mars Rbdig Garnisons-tjeneste. Udvalget har heller ikke troet, at der kunde gjøres nogen Indvending eller indemindte ikke noget Forslag til Forandring af denne Bestemmelse, thi Reglen er, at Garnisons-tjeneste i 2 Mars skal paahvile Enhver,